

El cap de Pals.

El far del cap de Pals va començar a llançar llampades en 1865.

Dos llampades cada deu segons llançats des del seu quasi cent metres d'altura advertixen de la presència de bancs d'arena i baixos rocosos, que han fet embarrancar o naufragar centenars de poderosos vaixells manats per capitans experts.

El cap ja va acollir una torre que vigilava l'arribada de pirates barbarescos.

I abans un temple a Baal.

I sempre un poble des del que la gent eixia a la mar a buscar menjar.

L'autèntica riquesa actual és la declaració de la Reserva Marina de cap de Pals i Illes Formigues, que des de 1995 protegix una àrea de 19 quilòmetres, tant per a salvaguardar els ecosistemes marins com per a assegurar una reserva d'animals reproductius d'espècies comercials.

Els astos també ixen beneficiats de la protecció de la zona, ja que li resultarà més fàcil trobar preses.

La biodiversitat es manifesta en formes biològiques ben distintes, com les algues terroses que estenen les seues làmines agitades pels corrents.

La fanerògama Posidonia és un indicador de la salut de l'ecosistema. Ací, abunden les mates denses, formades per fulles coberts d'epífits.

Els urticants tentacles dels ceriants espanten depredadors, i cacen preses.

El bentos és generós. Grans bivalves conviuen amb delicades ascídies i tímids poliquets, tot peces d'una fràgil arquitectura tròfica.

Tots conviuen amb les restes de ferros d'un naufragi que ja forma part de l'ecosistema; un biòtop molt sol·licitat.

Ferros que un dia van donar forma a un navili, fins que una tempestat o els traïdors baixos del cap de Pals van trencar el seu casc i van posar punt final al seu viatge.

Les aigües d'esta zona del Mediterrani han sigut port de destí de més d'un capità distret.

Però el que podria ser un material estrany, en el mar es convertix prompte en refugi de peixos i suport d'organismes sèssils.

Al voltant de les restes, la vida s'organitza i es repartix l'espai i els recursos. I els organismes que no poder clavar en ell les seues fixacions, conviuen ancorats als fons pròxims, com les algues, corals i gorgònies.

Quan cau la nit, el far torna a vigilar el mar i a cuidar dels mariners. La lluna ajuda de tant en tant.

Llavors hi ha una altra activitat en el fons.

Les morenes solen caçar a la nit i defenen la seua cova coste el que coste.

Quan es troben amb un congènere al seu territori, no dubten a dirigir les seues amenaces cap a l'invasor.

Però a la vista d'un aliment apetitós, les dentades canvien d'orientació.

Encara que no tot és comestible, poques coses dissuadixen tant fins al depredador més feroç com els filaments urticants d'un cnidari. Cada u es defén com pot.